

Випуск № 50,
травень 2014 року

Шкільна стежина

Нехай завжди буде мир у світі

9-го травня ми відзначали День Великої Перемоги. Кожного року в цей день в нашому містечку відбуваються святкові заходи, але, враховуючи ситуацію в нашій країні, цього року відбулося тільки покладання квітів. Керівники Ємельчинського району та молодь мали можливість привітати населення та ветеранів з цим святом. На мою думку, урочисті заходи відбулися на високому рівні. Кожен охочий міг привітати ветеранів квітами, виявити їм свою повагу, подякувати за їх мужність.

З кожним днем усе далі від нас священна дата—День Великої Перемоги. Кожного року ми відзначаємо це свято як символ радості і скорботи, пам'яті та безсмертя, як символ дружби народів, які в ім'я життя і майбутнього власною кров'ю захищали кожний клаптик нашої рідної землі. Цього дня ми згадуємо всіх тих, чиє життя забрала війна. Тих, хто поліг у кривавому бою, хто після Перемоги помер від ран, хто не дожив свого віку, недолю-

бав, так і не побачив своїх ненароджених дітей. Ми ушляковуємо тих, хто в тилу самовідданою працею наближав розгром ворога. Низько вклоняємося та складаємо глибоку шану дітям війни, які на своїх плечах винесли тягар у повоєнні роки та підняли країну з руїн.

Святий обов'язок сучасних і прийдешніх поколінь—не забути, якою ціною здобуто Перемогу.

Для тих, які живуть, подвиг військового покоління—це абсолютний еталон служіння ідеалам свободи, справедливості та добра, це суміш печалі та радості, пов'язаних із спогадами буремних років війни, з весною, народженням та розквітом нового життя.

У ці травневі дні у більшості ветеранів, не зважаючи ні на що, піднесений, святковий настрій.

Хоча і радість з гіркотою і сумом за загиблими, з ностальгією за молодістю.

Ми у вічному боргу перед ветеранами за обірвану війною юність, за зразки мужності, сили духу та самопожертву, яку вони виявили в боях за рідну землю.

Їх подвиг не підвладний часу, як і безмежна наша вдячність

тим, хто відстояв Батьківщину. Саме ветеранам ми завдячуємо свободою та мирним небом, тим, що сьогодні можемо жити, любити і поспіхатися сонцю.

Низький уклін ветеранам, котрі зі зброєю в руках захистили мир на всій планеті.

Їх життєва мудрість, ставлення до ратного і громадського обов'язку—це належний приклад для на-

слідування.

Нехай завжди буде мир у світі, нехай ніколи земля не здригається від вибухів бомб, не проливається людська кров. Нехай добро і злагода панують на планеті. Хай завжди зігріває наші серця і світить у віках священний вогонь Великої Перемоги.

Вже стільки літ і стільки зим,
Як відтримів той бій кривавий,
Вони ж ще там, на полі слави,
Уклін їм, мертвим і живим!!!
Спасибі Вам, сивоголові,
Вітчизни матері сини!!!
Немає правди у війні,
Вона лиш в мирі та любові!!!
Зупинись, прислухайся на мить.
Кричать з вогню і мати, і дитина,
Хай буде мир, хай більше не горить

У пеклі твоє життя, людино!!!

Вітаємо всіх з ювілейним випуском газети!!!

Йдучи з дитинства в доросле життя

“...За декілька кроків до дорослого життя, я тільки тепер починаю розуміти красу дитинства.”

Йдучи з дитинства, я ніколи не забуду моментів, які змушували мене дивитися на світ по-іншому. Я впевнена, що буду трактувати різні речі вже по-дорослому. У дорослому житті я, і тільки я, зможу керувати собою та своїми вчинками. Чим далі від дитинства, тим більше розумію, що воно не повториться...” (Мазуркевич Яна)

“... Життя – лиш мить. І не важливо 20 років, 50 років чи сто. Воно летить, як птах над

пізнати світ. Але шкода, що вони не зможуть супроводжувати нас усе життя. Батьки будуть у нашому серці...” (Євтушок Вікторія)

«...Крок у доросле життя... З одного боку весело. А з іншого – боязко. Починаю себе накручувати: «Я не вступлю до навчального закладу, не матиму гарних балів із ЗНО, ...». Стоп! Навіщо себе накручувати! Не вступлю до ВНЗ – піду до армії. Але краще ВНЗ. Отже, що мені потрібно для того, аби здобувати гарну освіту? Найголовнішим фактором є карма, другим – запас знань (результат навчання).

Вони повинні бути добрими, а мої результати бажають бути кращими. І третій фактор – це характер людини і везіння...” (Савочкін Сергій)

«Кожна людина рано чи пізно стає дорослою. Я маю на увазі не повнолітнього, а саме дорослого. На мою думку, у кожного це відбувається по-різному. Хтось в п'ятнадц

долю...” (Зелінський Руслан).

“...Я вірю, що коли я виберу свою улюблену професію, то ніколи не буду працювати, бо буду відпочивати на роботі, отримуючи задоволення. Треба пам'ятати про свої мрії і робити все можливе, щоб втілити їх в життя...” (Борта Валерія)

«...Я впевнений, що доросле життя – ще не іграшки, це відпові-

дальність за себе і за своїх близьких. Я впевнений, що легко не буде, але я буду старатися і вчитися...” (Лазука Володимир)

“... Ми повинні ставати серйознішими, відповідальними, працюючими, і повинні забирати в доросле життя всі ті знання, які нам дали батьки, які ми поглинули із шкільного життя...” (Гусаківська Юлія).

“... Сковорода говорив: «Кожен

має обрати сродну працю». Тобто ту, яка лежить до душі. Якщо робота цікава, то прибуток також буде...” (Орехівський Олександр)

світом, залишаючи спогади. Здається, ще недавно я йшла в перший клас, запевняю, з тих пір в мені нічого не змінилося. Тільки подорослішали проблеми, підвищилась планка успіху. А залишилися і характер, і веселий сміх, який був у першокласниці...” (Тулєва Анна)

“...Йдучи із дитинства в доросле життя, ми ще не розуміємо, що нас чекає попереду. Нам хочеться назавжди залишитися у роках, які принесли багато світлих та щасливих моментів. Але, на жаль, сумуючи за минулим, ми стаємо на поріг самотнього життя...” (Шомко Ольга).

“А знаєте кого найбільше хотілося б забрати у доросле життя? Правильно, батьків! Бо саме вони допомогли мені

цять років знає, що таке квантова електродинаміка та читає Булгакова, а хтось в 25 років не знає, хто такий Лев Толстой. Я вважаю, людина стає дорослою, коли розуміє, що її життя не залежить ні від кого, крім її самої. Тобто ні батьки, ні друзі і навіть не президент не вирішують її

Йдучи з дитинства в доросле життя

“Потрібно поставити перед собою мету і йти до неї. Потрібно обрати тих людей, в яких ти впевне-

ний. Допомогати їм та не соромитися просити допомоги в них.. У будь-які моменти дослухатися до порад своїх батьків, родичів, старших людей. Більше часу приділяти навчанню й не забувати про друзів. Але головне, ніколи не лінуватися, адже лінощі не допоможуть ні в навчанні, ні в роботі...” (Дідківський Дмитро)

“Йдучи з дитинства в доросле життя, я хочу побажати всім удачі в особистому житті. Адже набагато легше долати вершини у всьому світі, коли знаєш, що є людина, яка любить тебе, чекає і буде щаслива разом з вами, такими, якими ви є.

Далі хочу звернутися до вчителів:

вибачте і дякую. Вибачте, що не завжди був таким, яким ви

хотіли мене бачити. Дякую за те, що навчили мене всьому.. З допомогою Ваших душ, які ви вклали в мене разом із знаннями, я зможу вижити і навчити когось. Я сподіваюсь, що одного разу пролунає голос, який скаже, що є учень 11-А класу, випускник 2014 року, який змінив цей світ у кращу сторону. Дякую за все! Сподіваюсь, я не був для вас тяга-

рем” (Серпутько Любомир)
“... Школа – наш другий дім, який зумів розкрити наші таланти, можливості. Для кожного з нас вона залишиться у добрій пам’яті. Дякую тобі, рідна школо...” (Горбик Люділа)

“... Ми повинні бути готові до труднощів, які з’являтимуться на нашому шляху. Але треба не боятися їх долати...” (Подшивалова Ольга)
“... Обов’язково з собою треба взяти віру. Віра у себе, у

свої можливості та сили надає людині крила. Тебе можуть усі покинути, відвернутися, але віра у себе та надія на краще не покинуть. Усі люди роблять помилки, це природно і властиво нам. Але йдучи із дитинства у доросле життя, треба брати лише уроки з цих помилок...” (Мартинюк Діана)

“... Цінуюте своїх батьків, вчителів, ту частину життя, яку ви прожили. Цінуюте час,

який проводите разом з ними. Адже згаяного і конем не здоженеш...” (Євтушок Вікторія)

“... Я впевнений, що всім нам

буде що згадати, хоча не всім ми зможемо про це розповісти. Треба вибрати свій шлях, зваживши усі «за і проти»...” (Сингаєвський Олександр)

“... Зараз я не усвідомлюю повністю, що дитинство моє завершилося, треба ставати більш серйозною та відповідальною...” (Дмитренко Ірина)

«Ще трошки і у вас почнеться складне життя» Чесно кажучи, це життя почалось вже дуже давно, ще тоді, коли всі ми вперше побачили світ, а зараз має відбутися невеликий перехідний період. Дивлячись на випуски минулих років і промови вчителів, виникає багато цікавих думок. І особисто мені хочеться побажати всім не щастя і здоров’я, а розуму.

Залежить подальше наше життя від того, як ми будемо відстоювати свою позицію, підтверджувати очікування і надії батьків. Дякую вам, вчителі, за всі старання, коли ви намагались донести до нас те, чого так бракує у сучасного підростаючого покоління: знань, чесності, патріотизму...” (Дейнеко Лев)

Уривки з творчих робіт
одинадцятикласників випуску
2014 року

Маленький куточок Афону на Житомирщині

Батьківщину і батьків не обирають. Вони даровані людині Богом. Ми повинні пишатися тим, що нашою батьківщиною є Україна з її мальовничими і безмежними полями, гарними лісами, багатими народними звичаями та традиціями. Наші предки завжди намагалися жити в гармонії з людьми, природою та Богом, і за це наша українська земля обдарована такою великою кількістю святих місць та святими джерелами з цілющими водами, які здатні лікувати від різних хвороб.

Києво - Печерська Лавра. Цю святиню знає кожен українець, а побудована вона ще Антонієм, який отримав благословення від самої Пресвятої Богородиці на Афоні. Лавра – це місце, де є багато церков. Велика кількість їх є на території Лаври в Києві. Це Успенський храм, Трапезна церква, Хрестовоздвиженська, Всіх святих, Живоносне джерело, Аннина церква та багато печерських церков. Тут можна зустріти не лише українців, а паломників з усього світу.

У 1240 році, коли частково Київ і його святині були зруйновані кількома монахами залишили це святе місце і відправилися на пошуки іншого. Зупинилися вони біля річки Почаї, на горі, де через деякий час у полум'яному сяйві з'явилася Богородиця і залишила свою стопу, з якої забив ключ води. Сьогодні на цьому місті красується друга святиня України – Почаївська Лавра з її святинями: іконою, стопою Богородиці, мощами Іова та Амфілохія. Нескінченний потік паломників щодня тягнеться до святині, щоб поділитися з Богом своєю бідою та проханням на зцілення. А Божя Гора! Яке благодатне місце! А скільки цілющих джерел на Західній Україні!

Але сьогодні ми хочемо вам розповісти про маленький куточок Афону на нашій рідній Житомирщині. Так Афон, бо храм названий в честь Афонської Божої матері, і престол на першому поверсі обкладений камінням з гори Афон, привезені монахами в рюкзаках, і храми побудовані на зразок афонських будівель, безліч ікон з самого Афону і під час Літургії звучать деякі молитви на грецькій мові, і велика святиня – частинка пояса самої Пресвятої Богородиці.

А тепер все по порядку. Наша маршрутка зупинилася біля берега річки Ірша. Всі ми піднялися на де-

рев'яний місток через річку. На дні річки ми побачили велику - превелику кількість копійок, їх залишають ті, хто хоче ще раз побувати в цьому загадковому і неповторному місці. За метрів 500 ми побачили будівлі. Ступивши на територію чоловічого монастиря, нас вразила тиша, лише соловейко витьохкував свої вранішні пісні. Ми пройшли понад озером і піднялися на східці

храму. Не забули про традицію – босоніж зайшли до храму. Знову тиша. Монахи задушно зустріли

нас.
Після
Літургії
ми від-
відали
верхній
храм,
побува-
ли на
місці

першого храму в честь Іоанна Хрестителя, який було спалено, на могилі ігумена Костянтина діти написали свої заповітні бажання. Згодом зупинилися біля купелі. Вода в озері круглий бік 4 градуси. Діти змогли себе пересилити і після купелі відчували стан, який не можливо описати словами. З новим зарядом енергії ми набрали цілющої води і повернулися до маршрутки.

Чому ж це урочище називається Кип'яче? В 1911 році дві жінки помітили ікону в полі і хотіли її взяти, та лише доторкнувшись до ікони, обпалили руки, рани так і не змогли вилікувати. Звернулися до священника. Священник прочитав молитву і взяв до рук ікону, і коли ікону підняли, із під землі забив ключ води і вода закипіла. Ось і походить від цього назва – Кип'яче. В часи гонінь монахів було розстріляно, а в 1934 році все зруйновано і засипано. Лише на початку XXI століття святиня відродилася. І ми пишаємося, що маємо такі святині.

Через кілька хвилин їзди ми зупинилися перед ворітьми жіночого монастиря. Невимовна краса і спокій вразили нас. Маленькі дерев'яні будиночки – це келії монахинь. Тут знаходять притулок ті, хто не знаходить собі місця в миру, хто вирішив посвятити себе Богу – бути милосердною сестрою, так, саме це монастир відродженого сестринства. Вишуканість і неповторність храму вразила нас, а піднявшись на другий поверх будівлі у нас перехопило подих. Просто немає слів. Незвичайна аура! Добродушність монахинь. Велич і краса храму. Монахиня розповіла історію виникнення храму та історію кількох цілющих ікон. Такої великої кількості ікон я не зустрічала в жодному храмі, хоча на рахунок уже біля 50 храмів. У цьому храмі є велика святиня – Кровоточива ікона Ісуса Христа. Ця ікона дісталася храму по заповіту жінки, яка жила в Росії в Оренбурзькій області. Кровоточити почала у 2000 році. Згодом подорожувала по різних країнах, а в 2004 році прибула до Києва і була передана до храму Афонської Божої Матері. Сьогодні ця ікона зберігається в Михайлівському соборі в центрі Києва. (через події в Києві).

Чому кровоточить ікона? Так відбува-

ється завжди напередодні якихось катастроф, нещасть, війн, бід. Це застереження людству. Людина має змінитися, подолати в собі зло, ненависть, а дарувати мир, спокій, любов. Та на жаль людство не звертає на це уваги. І своїми гріхами, які ми не маємо бажання визнати, ми заново розпинаємо Ісуса Христа. Прийшовши в світ, Він взяв всі гріхи людства, що цивілізація продовжила своє існування, і знову це попередження. Якщо людина не зміниться, вона сама себе знищить. Лише любов і гармонія можуть уберегти Всесвіт від глобальних потрясінь.

В хорошому настрої, з великою кількістю вражень ми поверталися додому. Зі своїми враженнями поділяться учні 8 та 9 класу. Адже це був для них дуже важливий день у житті. Вони змогли здати екзамен на випробування своєї сили волі і наблизитися до Бога.

*Слюсарева Катерина Володимирівна,
класний керівник 8-А класу*